

POWILEIT, BERND (69): *Der Lehrer* (0:55 min)

Ich han su e Anekdotche vun mingem Realschullehrer. Dat wor ne Kölsche, sprach äver et reinste Hochdeutsch. Im Unterricht woodt immer nor Hochdeutsch gesproche. Un bei uns wor dat su üblich - ich wor grad su zwölf, drücksehn Johr -, vör der Klass woodt sich opgestellt, zwei un zwei, un dann ging dä die Reih durch un do woodt nohgekuck: de Hoore gekämmpt, Fingernägel sauber un su, hät dä all kontrolliert. Jo un dä fing dann vürre aan, hatte mer irgendwie immer “Hmmm, bes de en Ordnung, es alles klar”. Jo un dann blewv dä vör mir stonn, ich wor noch zemlich klein, kuck mich su aan vun bowven un säht dann: “Powileit, weißt du, wann du erwachsen bist?” - “Nä, Herr Lehrer.” - “Ja! Wenn su ne Stropp wie do bei dich kütt un säht: 'Meister, wie spääd ha' mer?’, säht e, “dann bes de erwachsen!”

Powileit, Bernd (69): *Der Lehrer*

ʔɪfːan zʊ ʔanɛk'dø:tʰə fum:iŋəm: wɛ'ja:lʃu:l:ɐ:wɛ dat vɔɐ̯ nə kœlfə ʃpɛa:x ʔabɛ t wɔɪnstə
'ho:xdɔʏtʃ ʔim 'ʔʊntwɪf vo:t ʔime nuɐ̯ 'ho:xdɔʏtʃ:ɐʃpɛɔxə ʔunt be ʔʊns vɔɐ̯ dat sʊ 'ʔy:plɪf
ɪf vɔɐ̯ gɛa:t su: tʃvɔlf 'dɛʏksɛn jɔɐ̯ foɐ̯ dɛ klas vo:t sɪf 'ʔopjɛstɛlt tʃvɔɪ ʔʊn tʃvɔɪ ʔʊn dan
jɪŋ dɛ di wɔɪ dʊwɪf ʔʊn da vo:tŋ nɔ:jɔkukt:i hɔ:wɛ jɔkɛm'p 'fɪŋɛnɛəl zɔɐ̯bɛ ʔun zʊ hɛt:ɛ ʔalɛ
kɔntwɔ'li:ɐ̯t ɛn dɛ fɪŋ dan fɔwɛ ʔa:n hatɛ mɛ ʔɛwɛnt'vi: ʔime mɪm: ʔɪst ʔɪn 'ʔɔxtnʊŋ ʔɪs ʔalɛs
kla ja_ŋ da bli:p tɛ fyɐ̯ mɛ ʃtɔn ʔɪf vɔɐ̯ nɔx 'tʃɪmlɪf klɛɪn kuk mɪf su ʔa:n fɔn ʔɔvɛn ʔʊn
zɛ:t:an 'po:vɪlɔɪt vɔɪst:u van du ʔɛɐ̯vaksɛn bɪst nɛ: hɛ lɛɐ̯wɛ ja: vɛn zu nə ʃtɔp vi du: tʃɔ:
dɪɐ̯ kʏt ʔun zɛ:t fɔɐ̯ dɪf mɛɪstɛ vi ʃpɛ:t ham:ɛ sɛ:t_ɐ̯ dan bes tɛ:ɐ̯vaksɛn